

Sygn. akt III Ko 816/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR /del./ Wojciech Kolanko.

Protokolant: st. sek. sąd Katarzyna Kuniewicz

pod nieobecność prokuratora

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 5 listopada 2013 r.

w sprawie **O. H.**

syna Ł. i M. z d. G., ur. (...) w K.,

o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego

na zasadzie art. 38 § 1 kpk.

postanawia

rozstrzygając spór kompetencyjny wskazać Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w K. jako właściwy do rozpoznania sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego O. H.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22.08.2013 r. sygn. akt: VIII K 621/12/N Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty w K. stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę o wydanie wyroku łącznego z wniosku skazanego O. H. przekazał do Sądu Rejonowego dla Krakowa- Śródmieścia w K.. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty podniósł, że ostatni wyrok skazujący wobec O. H. wydany został przez Sąd Rejonowy dla Krakowa Śródmieścia w K. do sygn. akt: XI K 1419/12/S.

Postanowieniem z dnia 18.09.2013 r. sygn. akt: XIV K 767/13/S Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w K. stwierdził swą niewłaściwość i sprawę O. H. przekazał Sądowi Rejonowemu dla Krakowa - Podgórze w K.. W uzasadnieniu postanowienia podniesiono, że ostatni wyrok skazujący podlegający łączeniu wydał właśnie Sąd Rejonowy dla Krakowa - Podgórze . Dla właściwości miejscowej nie ma bowiem znaczenia fakt, że chronologicznie ostatni wyrok zapadł w Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Śródmieścia w K. skoro nie podlega on łączeniu z żadnym innym orzeczeniem.

Następnie postanowieniem z 28.10.2013 r. sygn. akt: XI K 756/13/P Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w K. na zasadzie art. 38 §1 kpk. wszczął spór kompetencyjny zwracając się o jego rozstrzygnięcie do Sądu Okręgowego w K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Właściwym do rozpoznania sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec O. H. jest Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w K.. Jak wynika z informacji z KRK, popartej odpisami wyroków załączonymi do akt sprawy, O. H. został skazany ośmiokrotnie wyrokami różnych Sądów, przy czym kary z niektórych wyroków, w różnych konfiguracjach, nadają się do połączenia. Ostatni chronologicznie wyrok skazujący wobec O. H. zapadł w dniu 8.02.2013 r. w Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Śródmieścia w K. do sygn. akt: XIV K 1419/12/S.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela pogląd prezentowany przez Sąd Najwyższy w wyroku z 17.03.2010 r. sygn. akt: IV KK. 271/09, OSNKW 2010/7/64, zgodnie z którym: „dla określenia właściwości sądu do wydania wyroku łącznego miarodajne jest nie to, które z kar orzeczonych poszczególnymi wyrokami podlegają połączeniu, lecz to, wyroki których sądów badane są przez sąd przez pryzmat spełnienia warunków określonych w art. 85 i n. k.k”. Zresztą orzecznictwo Sądu Najwyższego w tej kwestii wydaje się ugruntowane. W podobnym duchu wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.07.2012 r. sygn. akt: V KK. 178/12, Prok. i Pr. 2012/10/18, podnosząc: „Właściwość funkcjonalna sądu do wydania wyroku łącznego określona została w ustawie procesowej poprzez wskazanie m.in. dwóch reguł. Pierwszą z nich formułuje przepis art. 569 § 1 k.p.k. Zgodnie z jego treścią, właściwy jest sąd, który ostatni wydał wyrok w pierwszej instancji. Drugą zaś ze wspomnianych reguł wskazuje przepis art. 569 § 2 k.p.k., stanowiąc, iż w sytuacji, gdy w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu. Treść tego przepisu, ani też innych zawartych w Rozdziale 60 Kodeksu postępowania karnego dotyczących wyroku łącznego, nie uzależnia zatem właściwości rzeczowej sądu do wydania wyroku łącznego od spełnienia materialnych przesłanek do połączenia danych - będących przedmiotem rozstrzygnięcia - kar, które to określa art. 86 k.k. Nie ulega przecież wątpliwości, że ocena, czy in concreto one rzeczywiście zaistniały, stanowi już merytoryczne rozstrzygnięcie, i stąd też winna być dokonana przez sąd do tego ustawowo uprawniony”.

Wobec powyższego pogląd przytoczony przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w uzasadnieniu postanowienia z 18.09.2013 r. sygn. akt: XIV K 767/13/S nie jest słuszny. Na marginesie należy podnieść, że powołane przez ten Sąd postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 20.04.2006 r. sygn. akt: II AKz 106/2006 r. nie podważa stanowiska prezentowanego przez Sąd Najwyższy, bowiem odnosi się do innej sytuacji faktycznej, tj. możliwości umorzenia postępowania przez Sąd wyższego rzędu w razie braku podstaw do połączenia wyroku jednostkowego tegoż Sądu z orzeczeniem Sądu niższego rzędu.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w K. wykładnia literalna art. 569 § 1 kpk. nie prowadzi do wniosku, że właściwym do wydania wyroku łącznego jest Sąd, do którego ostatniego wyroku odnosi się przesłanka „zachodzenia warunków do orzeczenia kary łącznej”. Gdyby taka była wola ustawodawcy, wówczas inaczej sformułowałby § 1 tego przepisu, uzupełniając jego zapis o treści: „sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji” o słowa: „podlegający łączeniu”. Skoro jednak ustawodawca de lege lata tak nie uczynił, to brak podstaw, by doszukiwać się odmiennej od oczywistej interpretacji tego przepisu.

Zresztą do wniosków zgodnych z prezentowaną powyżej linią orzecniczą Sądu Najwyższego prowadzi również wykładania celowościowa art. 569 §1 kpk. Nie ulega przecież wątpliwości, że aby oszacować, czy i które wyroki jednostkowe podlegają połączeniu, niezbędne jest merytoryczne zbadanie sprawy. Właśnie art. 569 §1 wskazuje, który Sąd takiej analizy ma dokonać, aby uniknąć dublowania czynności przez dwa sądy, z których każdy bada merytoryczne przesłanki do orzeczenia kary łącznej.

Co więcej, art. 569 § 1 kpk., mimo użycia słów „jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej”, pośrednio rozwiązuje również problem orzekania o umorzeniu postępowania w sytuacji, gdy takowe warunki nie zachodzą. Wówczas obowiązek umorzenia postępowania leży po stronie Sądu, który wydał ostatni wyrok skazujący i który zgodnie z właściwością rzeczową i miejscową przeanalizował merytorycznie wyroki dochodząc do wniosku, że brak jest podstaw do orzeczenia kary łącznej. Przyjęcie interpretacji przeciwnej prowadziło do pata, bowiem żaden z Sądów wydających orzeczenia jednostkowe nie czułby się właściwy do orzeczenia o braku podstaw do wydania wyroku łącznego.

Reasumując, skoro wobec O. H. ostatni wyrok skazujący wydał Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w K., to ten Sąd należy uznać za właściwy do zbadania, czy zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego, a w razie odpowiedzi pozytywnej – do wydania takiego wyroku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

SSR del. Wojciech Kolanko